

אופק חדרה

כניסת שבת	18:15	לוח מקומי
יציאת רבינו תם	19:21	
	19:58	
אור החיים	18:26	אור החיים
	19:16	
	20:00	

לכבוד שבת קודש
כ' תמוז התשפ"ב
שושנה שירה ח' בי בת אברהם, מיכאל ח' בי בן סעדיה, לובת אריה ח' בי בן שושנה, שלמה בת טאוס, צדוק בן סעיד הינדי, ציון נגר בן סעדיה, אסתר תוהמי בת סעיד, נפתלי ברזילי בן עזר, דיקלה בת אסתר וישראל, חביבה בת צביה, פנחס ששון בן רבקה, אסיה (אילנה) בת הלה, סעדיה בת יהודה, חנה מנצור בת יוסף, רותי בת לאה, אלינתי בת שושנה, נוהה בת מרים, אביבה אשחר בת שלום, עופר בן רוזה, חיים בן דוד בן ארי, בן ציון בן ימית וימימה יששכר, יאיר בן שמואל, קמר (שושנה) נגר בת עזרא.

זו לא היתה משימה פשוטה, כבר אמרנו. התחושות הראשוניות נעו בין זעם וכעס מוצדקים, לתסכול וכאב, צער ועצב, דכדוך ואובדן עשתונות. אולם הוא החליט להתגבר, והתרכז כל כולו בהבנה שמה שנעשה לו - זה כנראה הדבר הטוב ביותר עבורו, ולכן עכשיו הוא מתרכז בהודאה לה' על חסדו וטובו מעודו ועד היום הזה, כולל מה שקרה ביום הזה!

כשחש מחוזק ואיתן בדעתו, פנה לשוב לביתו. כל הדרך הוא מפזם לעצמו שירות ותשבחות לבורא עולם, ליבו נרגש ומתורמם בשירת התודה שהוא מזמזם תוך כדי צעדיו. אולם כל זאת - עד שנכנס הביתה...

כשנכנס הביתה, גילה את כל בני הבית חיוורים כסיד, משותקים עד אימה. במרכז החדר עמדה ביתו הפעוטה, כבת שנה וחצי, והביטה סביבה בחרדה. על הספה ישבה ביתו הגדולה, עיניה אחוזות פחד...

'מה קרה? מה אירע?' - הוא שואל את כולם, ובוחן אותם במבטו, כולם בסדר, ישתבח שמו לעד. רק אווירת מתח שוררת בחלל, מתקשה להתפוגג. מה קרה?!

'איזה נס היה לנו, איזה נס!' - רעייתו התאושה ראשונה, ופתחה בסיפור המבהיל: לפני דקות אחדות, ישבה הפעוטה על אדן החלון, מביטה בעוברים ושבים מבעד לסורגים. לפתע, זרוע אחת מהסורגים התנתקה וצנחה למטה, חמש קומות. והפעוטה, ממרומי ישיבתה על הסורג בקומה חמש, החלה להחליק אל החור שנוצר... כשהאם סיפרה את הסיפור, מבטו של האב החל נחרד גם הוא. הוא תפס את ביתו הפעוטה בזרועותיה, מבקש לוודא שאכן כן, היא כאן... והאם המשיכה וסיפרה:

'ובדיקו באותו רגע, הבחינה בכך הגדולה שלנו. לרגע הפכה מאובנת, בראותה כי התינוקת כבר תלויה מחוץ לסורג, בין שמים וארץ, כאשר רק זרוע ידה תפוסה בסורג... תוך שבריר שניה התעשתה, רץ אל החלון, והרימה אותה בחיבוק עז. זה הציל לנו את הילדה, הציל את חייה!'

האב לא האמין למשמע אוזניו, הוא הגיע הביתה שתי דקות לאחר הנס המופלא. לאחר שהסדיר את נשימותיו ובחן את הסורג השבור, לפתע נזכר:

כן, באותם רגעים בהם היתה ביתו תלויה בין שמים לארץ, גם ליבו היה שם, בין ארץ ושמים, גואה בהודאה לבורא עולם, משבח אותו בלב ונפש חפציה. הוא עבר קושי לא קל, אולם זכה לרומם את הרגע הזה להודאה ושבח לבורא עולם, ובורא עולם העניק לו בטובו עוד סיבה טובה, איכותית ויקרה, לומר לו תודה!

על אתר פצחו בני הבית בשירת הודאה לה', מודים לו ומשבחים אותו על הנס המופלא, כשכלת האירוע - הפעוטה בכבודה ובעצמה, מרקדת במרכז המעגל, ומוכיחה בכל צעד וצעד שלה: יש שכר להודאה, היא פותחת שערים חדשים, היא יצרנית של ניסים פלאיים. כשהרב א. התעלה מעל הקושי ובחר להודות - הוא זכה בנס פלאי שמגביר ומעצים את ההודאה שלו שבעתים!

את הסיפור שמעתי מידידי הרב א. בעצמו, והוא מרומם את הלב: כמה קל להתעצבן, להיות מתוסכל, אפילו להצטער. אלו תחושות פנימיות טבעיות שנובעות אוטומטית בכל רגע של קושי, ולרומם אותו להודאה. לחפש הזדמנויות בעייתיות, ולהפוך אותן לרגעים מרוממים. לקחת זמנים לא קלים, ודווקא במהלכם - להודות לה'!

יש תינוקות אחת, לפחות, שזכתה כך בחיים במתנה. במה נזכה אנחנו? - אין לדעת. בוודאי שנזכה לרומם את הלב והמחשבה, את האמונה ואת הקשר עם אבא, בכל מילה של תודה, בכל שירה של הודאה!

היתה זו שעת ערב נעימה, כשבדלתו של ה'חזון איש זצ"ל נקש בחור אחד, תלמיד ישיבת 'חברון' שמעת לעת נהג לפקוד את מעון גדול הדור כדי לשמוע דברי תורה, חיזוק ועידוד, הדרכות בעבודת ה' ופנינים יקרים. תוך כדי השיחה, אמר לו ה'חזון איש' משפט חתום וסתום: 'זע לך, שרבים חושבים כי הם מאמינים בבורא. אולם הם טועים. הם מתפללים ולומדים כראוי, אולם הם אינם יהודים מאמינים!'

ובאת את הכהן... ואמרת אליו... (כ, ה)

ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' (כ, ה)

בספר "בינה לעיתים" מובא שאחד הטעמים במצוות הבאת הביכורים היא להרחיק את האדם מהמידה הפחותה של כפיות טובה. שמידה רעה זו מאוסה ומתועבת בעיני אלוקים ואדם. וזהו המכוון בהבאת הביכורים, להורות הכרת טובו יתברך. כי כל העושר וההצלחה מפרי הארץ מידו יתברך. וזה שאומר המביא ביכורים "הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה'" - כאילו אומר אני מביא לך מה שאתה נתת לי ואין כאן משלי כלום. כמאמר דוד "כי ממך הכל ומיידך נתנו לך".

מטרת היהודי הנברא, היא להודות ולשבח לבוראו. 'ברוך הוא אלוקיני שבראנו לכבודו, להללו ולשבחו ולספר הודו'. הרמב"ם בהלכות ברכות פ"י מגלה: 'כללו של דבר, לעולם יצעק אדם על העתיד לבוא... ויתן הודיה על מה שעבר, ויודה וישבח כפי כוחו, וכל המרבה להודות הרי זה משובח'. כלומר, באופן כללי, זו מטרתו של היהודי. להתפלל על העתיד, אולם חשוב לא פחות ואף יותר, וכל המרבה בזה הרי הוא משובח - להודות לבורא עולם, פשוט לומר תודה!

פרשת השבוע שלנו, פותחת ביהודי הבא לפרדסו, ומגלה פרי שביכר והבשיל. הוא מעלה אותו לירושלים, ופוצח בשירת הודאה על חסד הבורא מאז תחילת ההיסטוריה של העם היהודי, ועד לפרי שהבשיל בפרדסו. האם הפרי שגדל והפך נאה ומשובח - הוא תופעה על טבעית! האם מדובר במשחו נדיר? הרי בכל רגע נתון גדלים פירות נאים ומשובחים, ומה טעם ממחר היהודי ליטול את פריו לירושלים ולהודות עד כדי כך?!

אלא שזה בדיוק העניין. על ניסים חריגים קל להודות. אולם על דברים שגרתיים, פעוטים כביכול, על העובדה שאנו חיים ונושמים, שהחיים שלנו מתנהלים על מי מנוחות באופן יחסי, על שגרת החיים הרגילה שלנו - כאן נדרשות התבוננות ומחשבה. ולכן, חז"ל גילו לנו כי "על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה", כי תחושת ההודאה לבורא היא גם ואולי בעיקר על כל נשימה, על כל פעימת לב, על הדברים הכי שגרתיים ומצויים - עליהם אנו שמחים להודות!

לב ממוצע פועם בכל יום 115,000 פעמים. כן, מאה וחמש עשרה אלף. בשנה - מדובר בלמעלה מ-40,000,000 פעימות, ובשנות חיים ארוכות - מיליארדי פעמים! וזה בלב שלי, שלך, של כל ילד. הבה נתבונן, מה מספר האנשים שחשוב לנו שליבים יפעם כראוי? - מאות בני משפחה וחברים, אולי אלפים. מדובר בטריליוני פעימות לב, ועל כל נשימה ונשימה עלינו להודות ולשבח, כי שום דבר לא מובן מאליו, גם אם הוא קורה בכל יום 115,000 פעם ביום!

זה הרגע להרים את העיניים לאבא היקר והגדול, להגיד לו תודה. להבין כי כל חי השגרה שלנו הם מתנה ממנו, כל מה שהורגלנו אליו - ניתן לנו ממנו, את כל צורת הפעילות שלנו - הוא המעניק לנו. פתאום אנו מבינים, כמה הוא נתן לנו כל יום מחדש...

היה זה בשעת אחר הצהריים מוקדמת, כשהרב א. החל להבין שמשוה מסתבך. תוכנית שנונתה לתלפיות הולכת ומסתבכת, מאן דהוא מחבל בה בידועין. זו תוכנית עליה עמל זמן רב, תועלתה המצופה גדולה ונצרכת עבורו, והנה, בתום כמה שיחות טלפון והשלמת שברירי מידע, נחשפה בפניו התמונה הנוראה: ידיד קרוב פועל כנגדו, נלחם בו. פשוט החליט להרע לו, והוא גורם לו עוול בל יתואר...

ברגע הראשון, הציפו אותו רגשי כעס וזעם. לאחר כמה דקות התחלפו רגשות אלו בתחושת נבגדות, כאב וצער. מה עוד שהתוכנית עליה עמל היתה אמורה להפיק תועלת כה גדולה, עד שהידיעה על שיבושה גרמה לו לדכדוך ועצב עמוק. ובכל זאת...

לא חלפו אלא כמה דקות, והרב א. החליט להתגבר. וזו היתה משימה לא קלה...

הוא החליט להתרכז כל כולו בלומר תודה לאבא שבשמים. תודה על החיים הנפלאים עד כה, על התוכנית הגרנדיוזית שהגה, על התקווה הגדולה שפיעמה בו במשך תקופה ונסכה בו כוחות, וכן - אפילו על כך שחבר לשעבר פעל כנגדו, ושיבש את התוכנית. הוא התחזק בהבנה שכל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה, ובהכרח שאותו אדם ששיבש את התוכנית - הוא שליח משמים, וכנראה זה טוב עבורו...

הלכות

הלכות ראש השנה

- נהגו שלא לישון ביום ראש השנה, שאין זה נאה לישון ביום שבו ספרי חיים וספרי מתים לפנינו נפתחים.
 - ישתדל כל אדם לקום בימי ראש השנה עם עלות השחר, ולכל הפחות עם הנץ החמה, ויתכונן לתפילה בכוונה כראוי. ואם הוא עייף ומוכרח לישון, מותר לישון אחר חצות היום.
 - יש נוהגים לסיים שתי פעמים את כל התהילים, שיש בתהילים ק"ג פרקים, ושתי פעמים עולה למניין 'כפר'.
 - יזהר אדם שלא יבוא לידי כעס בראש השנה, שמלבד האיסור לכעוס בכל השנה, אין זה סימן טוב לאדם להיות בכעס בימים אלו. ויזהר שלא יכעס אפילו בליבו.
 - מצות עשה מן התורה לשמוע תרועת השופר בראש השנה, שנאמר: "יום תרועה יהיה לכם".
 - אסור להפסיק בדיבור בין התקיעות, וכל שכן בשעת התקיעות עצמם. והגדולים מוזהרים על הקטנים לבל יפריעו לשומעים בשעת התקיעות. ואין להביא קטנים יותר מדי לבית הכנסת, שאינם מבינים במצות שופר, ומפריעים לשומעים בשעת התקיעות. אבל קטנים שהגיעו לחינוך, מצוה להביאם לבית הכנסת לחנכם במצות שופר.
 - נשים פטורות ממצות שופר, משום שהיא מצות עשה שהזמן גרמא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות. ומכל מקום נהגו הנשים להחמיר על עצמן ולבוא לבית הכנסת לשמוע תקיעות שופר.
- "(תורת המועדים")

מצות האדומים

מִרְן הַגְּרָאִי לְשִׁטְנָמְן זַצ"ל נסע למסע חיזוק בחוף לארץ התורה ובתי הספר, שעמדו שורות שורות, עם דגלים בידיהם, ופצחו בשירה אדירה 'ימים על ימי מלך תוסיף', בו ברגע שראו את פניו תזמורת גדולה פצחה בניגוניה... כל הקהל העצום שבא להקביל את פניו מחא כפים. ההתרגשות היתה בשיאה. היה זה מעמד אדיר של קבלת עול מלכות שמים, מעמד אדיר לכבודה של תורה. כשרצה לעזוב את ארצות הברית, ולמשיך ליעדו הבא, עצר אותו הפקיד שבמעבר הגבול ושאל אותו: "מה אתה עושה?" "אני יושב ולומד" - השיב לו הרב שטינמן. - "איזה מקצוע אתה לומד?" - "תורה". "ומה אתה עושה עם מה שאתה לומד?" "אני רק לומד". - "אתה כבר אדם זקן ועוד לא התחלת לעשות שום דבר עם מה שאתה לומד?" - "מקטנות אני רק לומד". לאחר שהסתיימה השיחה פרץ הרב שטינמן בבכי גדול! "אתם מבינים מה הולך פה?" - הסביר - "יש כאן תזמורת. יש כאן דגלים, מאות ילדים שרים 'ימים'. אלפי אנשים מוחאים כפים. יש כאן מטוס פרטי. יושבים בכיסא של אחמ"ם. כבוד מלכים... אבל נעזוב את הכל לרגע בצד! השאלה המרכזית, שנשאלת בארבע עיניים, היא: 'מה אתה עושה עם כל מה שאתה לומד?' אתה כבר אדם זקן ולא התחלת לעשות שום דבר עם מה שאתה לומד?" "איי! איי! איי! רבותי" - המשיך הרב שטינמן את דבריו - "יגיע יום בו יגיד הקב"ה לכל אחד ואחד מאיתנו: בוא שב כאן לידי. עזוב את הכל בצד, שב כאן איתי בארבע עיניים, אני רוצה לשאול אותך שאלה, ביני לביניך: 'מה אתה עושה?' הרב שטינמן מירר בבכי, וסיים: "כל אחד יצטרך לעמוד בפני השאלה הזאת! כל אחד צריך להכין לה תשובה! להראות להקב"ה שהוא 'עשה משהו' לכבודו!"

נתעורר כולנו לעשות משהו, להתחזק, להשתפר, ונזכה כולנו לשנה טובה, כתיבה וחתומה טובה.
(דורש טוב)

שבת שלום ומבורך

התלמיד שמע, אולם לא הבין עד כמה עמוק המשפט. הרי בליבו של כל יהודי מובנית אמונה פשוטה, היכן הטעות כאן? היתכן שיהודי תפלה וילמד כראוי, ועדיין לא ייחשב כיהודי מאמין?!

הוא שטח בפניו את תמהותיו, וה'חזון איש' נענה ואמר לו כי אכן כן, אמונה בה' דורשת עבודה, היא לא מובנת מאליה. יש לחדדה בכל עת בעומק הלב, היא לא נכס שמורכב בנפש היהודית באופן אוטומטי, ולפיכך, יתכן מצב שיהודי מתפלל ולומד כראוי - אולם הוא אינו מאמין בבורא! ולנוכח התשובה הנחרצת, שב הבחור ושאל: 'נו, איך עושים זאת? מה העבודה הנדרשת כדי לזכות להיות יהודי מאמין?!'

וכאן פתח ה'חזון איש את אוצר ליבו, וגילה את סוד החיבור לאבא שבשמים, את הסוד של האמונה: 'צריך לדבר עם השם. לבקש ממנו כל מה שצריך, ובעיקר - להודות לו על כל מה שהוא נותן. כשיהודי מודה להשם על כל מה שהוא מקבל ממנו - זה מה שמחדד את האמונה בליבו, כך אדם הופך ליהודי מאמין!'

סיפור נפלא זה, המופיע בספר 'כולנו יודעי שמך', מחדד וקורא: יהודי יקר, ההודאה היא מנוף של אמונה, היא משרישה אותה בלב. השאיפה של כל יהודי היא לחזק את האמונה בליבו, להטמיעה בלב ילדיו ונכדיו, להפוך את האמונה לנוכחת בחייו. הדרך לכך היא להורות לה', כי ההודאה מייצרת אמונה, ומרוממת את היהודי למאמין באמת! (פניני פרשת השבוע)

אחת מן המידות הבסיסיות ביותר היא מידת הכרת הטוב, ואדם אשר מכיר בטובה שניתנה לו, הריהו מסוגל להגיע מכוחה לשלמות בענייניו בן אדם למקום - בהכירו בטובותיו הרבות של הקב"ה, ואף בענייניו בן אדם לחברו - בהיותו מודע לחסדים שגמלו לו וחפצו העז להשיב להם כגמולם הטוב.

סיפור תלמיד חכם אחד; אני מרגיש את עצמי מחוייב לשתף את הציבור בדבר שראיתי אצל אחד מילדי השכנים שלנו בבניין, ועשה עליי רושם בל-יימחה, ולימד אותי עלי טיבה ואיכותה של המשפחה בה גדל ילד זה.

באחד הבקרים השקפתי מחלון ביתי לעבר 'פארק ברוקלין', הפארק של רמת אלחנן, והבחנתי בילד כבן 11 המתקרב אל מנקה-הרחובות וישב על הפסל בפארק, ולצידו עגלת-ניקיון.

הילד ניגש אל האיש, אמר לו מילה או שתיים, וחזר הביתה. גם מחלון הבית שבו השקפתי, אפשר היה לראות את החיך שעלה לרגע על פניו של האיש, כבן 70 פלוס, רוסי, המנקה מדי בוקר את רחובותיה של רמת אלחנן.

הרגשתי שאני חייב לרדת מהבית ולשאול את הילד על דבר ה'עסקים' שיש לו עם המנקה ההוא.

'מה אמרת לו?' - שאלתי את הילד. והילד השיב, בפשטות אופיינית: 'אמרתי לו תודה' - - - והוסיף: 'אבא ואמא לימדו אותי כשמישהו עושה לך טובה, צריך לומר לו תודה, אז האסתכלתי מהבית שלי וראיתי איך הפועל הזה מנקה לנו את הפארק ואת הרחובות, וראיתי צורך לומר לו תודה' - - - ויש לנו להוסיף מילה אחת: מי שמכיר את הורי הילד, ויודע את יפי-מידותיהם, אינו צריך להתפעל שאלו הילדים היוצאים מהם, זה דווקא מאוד מתאים - - -

זאת ייקרא חינוך!
ילד כזה לא יגיע לעולם לכדי פשע כלשהו. הוא לא יעשה לעולם כל נזק לבריות.

כי מי שיודע לומר תודה גם לעלוב-חיים שכזה, והוא מרגיש זאת בכל ליבו, ורואה את הדברים בפשטותם - 'אבא ואמא אמרו לי שכשעושים לך טובה, צריך לומר תודה' - הוא המחונוך האמיתי! ואשריהם להורים היודעים מה הוא החינוך האמיתי!
(עלינו לשבח)

פנינים

"ויצו משה את העם ביום ההוא לאמר"
"אלה יעמדו לברך את העם..." (כז, יא-יב)

כתב גאון עוזינו מרן החיד"א זצ"ל: "ויצו משה את העם ביום ההוא" - ראשי תיבות 'מאהבה'. רמז להם, שאם יהיו אוהבים זה את זה, יבואו עליהם כל הברכות וינצלו מהקללות. וזהו שאמרו שחורבן בית שני הגיע על שינאת חנם. 'חנם' בגימטריא צ"ח כמניין הקללות שבספר דברים. והתיקון לזה, להרבות באהבת ישראל, ואז נבורך בכל הברכות, וניגאל לנצח!
(מעייני השבוע)